

INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

BUDOVÁNÍ ZÁPADONĚMECKÉ ARMÁDY

Major Albert Holouš

Redakce Vojenské mysli otiskuje článek jako doplněk k četným informacím, které jsou uveřejňovány v denním a jiném tisku. Obnovování německého militarismu v západním Německu americkými imperialisty má zvlášť pro nás — přímé sousedy západoněmeckého revanšistického státu — mimořádně velký význam a je proto nutno neustále a pozorně všechny otázky s tím souvisící sledovat.

Redakce

V 1. čísle letošního ročníku časopisu „Lidová armáda“ byl otištěn článek poručíka Svatoslava Gosmana „Útočná osa Washington—Bonn a budování nové Wehrmacht“.

Článek objasňuje taktiku Spojených států amerických při uskutečňování jejich světovládných imperialistických plánů, pozadí a smysl Schumannova plánu, Bonnské generální smlouvy, Evropského obranného společenství a plány budování západoněmecké armády.

Údaje o počtu a síle plánovaných jednotek, které zde uvádí poručík Gosman, se liší od údajů, které byly uveřejněny v západoněmeckém tisku v poslední době.

Proto otiskuje redakce Vojenské mysli článek „Budování západoněmecké armády“ jako doplněk uvedeného pojednání nadporučíka Gosmana.

*

Přípravou a plánováním výstavby západoněmecké armády byla již v roce 1952 pověřena t. zv. „úřadovna Blank“ (Dienststelle Blank), která je umístěna v Bonnu a po ratifikaci smlouvy o „Evropském obranném společenství“ má být přeměněna na „ministerstvo obrany“ Německé spolkové republiky.

Úřadovna již v současné době je vlastně ministerstvem války se všemi organizačními a plánovacími úřady i s generálním štábem skrývajícím se v t. zv. „vojenském odboru“ Blankovy úřadovny.

Blank je pověřencem spolkového kancléře pro otázky souvisící se zvyšováním počtu spojeneckých jednotek a jeho úřadovna má čtyři odbory:

1. kádrový a administrativní,
2. vojenský,
3. právní a hospodářský a
4. odbor starající se o otázky spojeneckých jednotek.

Vojenský odbor vede bývalý generál Heussinger, který byl v hitlevské wehrmacht náčelníkem operačního oddělení generálního štábu pozemní armády. Oddělení vojenského odboru jsou vedena plukovníky bývalé hitlerovské armády.

Podle plánu výstavby uváděného v západoněmeckém tisku má mít armáda Spolkové německé republiky 450 až 500 tisíc mužů, z nichž má připadnout

na pozemní vojsko	asi 360 000
na letectvo	asi 120 000 a
na námořnictvo	asi 25 000 mužů.

Z pozemních jednotek je plánováno postavit 12 divisí, z nichž bude 6 pěších motorisovaných (v každé 60 až 80 tanků),

4 tankové po 280 až 300 tancích,

2 mechanisované po 160 až 180 tancích.

Průměrný početní stav každé divise má být asi 13 000 osob.

Dále je plánováno postavení přiměřeného počtu sborových jednotek dělostřeleckých, minometných, protiletadlových, ženijních a spojovacích.

Výstavba je plánována v pěti obdobích:

1. Po podepsání smlouvy o „Evropském obranném společenství“ má být zahájen výcvik instruktorů, v kterém projdou dobrovolníci — bývalí důstojníci wehrmacht — technickými a politickými kursy.

2. Po ukončení kursů má být započato tvoření důstojnických kádrů.

3. V dalších měsících mají být povoláváni dobrovolníci — bývalí příslušníci wehrmacht, kteří podepsali dlouhodobý závazek.

4. Potom má být zahájen nábor dobrovolníků z ročníků, které dosud nesloužily.

5. Poněvadž se v té době předpokládá již dostatek dobrovolníků s pokročilým výcvikem, bude moci být vyhlášen zákon o povinné vojenské službě.

Podle připravovaného zákona o všeobecné branné povinnosti má se německá armáda skládat z vojenských úřadů, z aktivních vojenských jednotek, z pomocných jednotek a z t. zv. „Národní gardy“.

Národní garda má být postavena na miličním systému a zahrnovat t. zv. „Technickou pomocnou službu“ (Technisches Hilfsweg) a Červený kříž. Technická pomocná služba je obdobou bývalé „Technische Not-hilfe“.

Poněvadž smlouva o „Evropském obranném společenství“ nebyla dosud všemi zúčastněnými státy ratifikována, jsou zatím přípravy na výstavbu západoněmecké armády zaměřeny na ideologickou přípravu, výběr kádrů, návrhy branných zákonů a na návrhy a objednávky výzbroje a výstroje.

Ideologická příprava

Ideologická příprava je zaměřena hlavně na bývalé příslušníky wehrmacht, jejichž fašistická ideologie je ožiována na sjezdech (Treffen) pořádaných spolky bývalých příslušníků jednotek wehrmacht nebo jednotlivých druhů vojsk.

Program sjezdu zahajuje obyčejně vzpomínka na padlé a na ty, kteří jsou dosud ve vězení. V dalších projevech jsou pak účastníci přesvědčováni, že ve válce neudělali nic špatného, protože konali jen svoji povinnost, a zdůrazňováním jejich společného boje s bývalými satelity „osy“ je podněcován fašistický revanšismus a jsou ožiovány názory na uspořádání „sjednocené“ Evropy.

Na všech těchto sjezdech jsou kromě příslušníků bývalých útvarů a velitelů vždy přítomni zástupci „úřadovny Blank“, která ve skutečnosti je jejich vedoucí složkou.

Sjezdy jsou svolávány na dlouhou dobu dopředu, aby bylo zajištěno, že všichni účastníci budou včas uvědoměni. V přítomné době byly na příklad v časopise „Die Deutsche Soldatenzeitung“ z 11. 2. 1954 svolány sjezdy Spolku bývalých ženistů na 6. 3. 54 do Neu Ulmu, příslušníků oddílů samohybného dělostřelectva na 1. a 2. 5. do Volkmarsenu u Kasselu, příslušníků 3. tankové divise na stejnou dobu do Krefeldu a ještě některé další do různých měst v západním Německu.

Kromě těchto sjezdů jsou obnovovány i jiné organizace bývalých vojáků, jako „Svaz německých vojáků“ (Deutscher Soldatenbund), „Stahlhelm“, vedený bývalým maršálem Kesselringem, „Freikorps Deutschlands“ a p.

Úkolem všech sjezdů a spolků je připravit účastníky a členy spolků na obnovu německé armády a získat je pro vstup do ní.

V ý b ě r k á d r ů

Nábor k získávání aktivních důstojníků a poddůstojníků byl zahájen ihned po ratifikaci smlouvy o „Evropském obranném společenství“ spolkovým sněmem v květnu 1953.

Do konce roku 1953 bylo podle zpráv z veřejných pramenů zaznamenáno přes 100 000 přihlášek. Z tohoto počtu bude prý vybráno 20 tisíc důstojníků a 80 tisíc poddůstojníků.

Podle časopisu „Der Frontsoldat“ bude z přihlášek vybráno pro obsazení velitelských a štábních funkcí 40 generálů, 250 plukovníků, 2000 majorů, 6300 kapitánů a 12 300 poručíků.

K zastávání velitelských funkcí byli prý již vybráni důstojníci bývalé wehrmacht, z nichž má být 18 velitelů divisi, 4 až 6 velitelů sborů „Evropské armády“ a 8 až 10 důstojníků vyškoleny pro štáb Atlantického paktu.

Poněvadž k přeškolení starých a k výcviku nových důstojníků nemají západoněmečtí militaristé dosud vhodné podmínky, bude školení pravděpodobně probíhat na vojenských školách v USA, po případě ve školách okupačních jednotek v západním Německu. Nasvědčují tomu zprávy o jednání Adenauerově a Blankově při jejich návštěvě ve Spojených státech amerických, kde prý jim to bylo ochotně přislíbeno.

K získání co největšího počtu vhodných kádrů bylo v poslední době zahájeno hromadné osvobozování až dosud uvězněných nacistických zločinců, zvláště těch, s kterými je počítáno při obnově západoněmecké armády.

Potíže se projevují jen ve vyhledávání nových kádrů pro funkce velitelů čet a rot, protože většina důstojníků, kteří tyto funkce v bývalé wehrmacht zastávali, jsou již přestárlí. Na nižší velitelské funkce budou musít být převážně školeni noví důstojníci.

N á v r h y b r a n n ý c h z á k o n ů

V roce 1953 byly připraveny návrhy zákona o povolávání dobrovolníků a o branném doplňku ústavy.

Oba zákony měly být projednávány již na prvních zasedáních nového spolkového sněmu.

Návrh zákona o povolání dobrovolníků stanoví rozdělení dobrovolníků na tři skupiny:

- důstojníky z povolání,
- poddůstojníky z povolání, kteří se zaváží na 4, 8 nebo 12 let služby,
- příslušníky mužstva se závazkem čtyřleté služební doby.

Kromě vojáků z povolání mohou být přijímáni i „vojáci na určitou dobu“, kteří budou povoláni na cvičení ve zbraní.

Jak uvedl západoněmecký tisk, je v návrhu stanoveno, že vojáci z povolání mohou být mimo službu politicky činní, nesmějí se však ve stejnokroji účastnit žádných politických projevů. Mají mít aktivní i pasivní volební právo a místo přísahy se zaváží, že jako vojáci německé armády budou „věrně, statečně a poslušně sloužit a jsou připraveni položit život za vlast a země evropského společenství“.

V návrhu je též stanoveno, že jim musí být během služby dána příležitost k přípravě na pozdější civilní zaměstnání a že po splnění závazku mají přednost při zařazování do civilního zaměstnání.

Zákon má nabýt účinnosti dnem schválení smlouvy o „Evropském obranném společenství“.

Návrh zákona o branném doplňku ústavy uvádí jednotlivá doplňující ustanovení a stanoví, kdy zákony nabudou platnosti. V návrhu jde v podstatě o doplnění ústavy v těchto hlavních bodech:

1. základní občanská práva, vyžaduje-li toho obrana země, mohou být omezena,
2. spolkový stát má právo vydávat i branné zákony,
3. má být objasněna otázka vrchního velení a pravomoc spolkového prezidenta v otázkách vojenských,
4. tato ustanovení neodporují ujednání o uzákonění podepsaných smluv,
5. ústava může být změněna jen zákonem, který znění ústavy výslovně mění nebo doplňuje,
6. ustanovení za 4. a 5. nabudou platnosti se zpětným datem k 1. březnu 1953 (t. j. před schválením zákonodárnými sbory), ostatní články dnem jejich vyhlášení.

Výzbroj a výstroj

Přestože většina výzbroje, hlavně těžké zbraně, jak prohlásili Adenauer i Blank zástupcům tisku po svém návratu ze Spojených států amerických, mají být dodány Spojenými státy, svědčí některá opatření spolkové vlády o tom, že se západní Německo snaží získat výzbroj pro své ozbrojené složky i v jiných státech a že hlavně němečtí monopolisté usilují o výrobu zbraní ve svých továrnách.

Podle zprávy švýcarského listu Neue Züricher Zeitung bylo u švýcarské továrny Hispano Suiza v roce 1953 objednáno 34 protiletadlových kanonů pro „Spolkovou ochranu hranic“ (Bundesgrenzschutz). Švýcarsko sice tuto zakázku odmítlo, ale továrna ji postoupila k realizaci své pobočce ve Španělsku.

Zakázka na dodávku motorových vozidel pro armádu byla již podle zpráv z veřejných pramenů zadána továrně Magirus v Ulmu a jsou zkoušeny spojovací přístroje německé výroby továren Telefunken, Blaupunkt a Rhode a Schwarz, které v současné době tyto přístroje vyrábějí pro „Spolkovou ochranu hranic“.

Blankovou úřadovnou byly již vypracovány i návrhy na stejnokroje, podle nichž má každý voják dostat polní a služební stejnokroj; vycház-

kový stejnokroj mají z příslušníků mužstva dostat jen ti, kteří se zaváží k delší služební době.

V současné době jsou v západním Německu i polovojskové organizace „pomocných služeb“, organizované okupačními armádami a ozbrojené sbory ke střežení státních hranic a k udržování pořádku uvnitř země.

V britském pásmu jsou podle oznámení časopisu Times pracovní jednotky (German Service Organisation — GSO) organizovány v prapory, složené i s veliteli z Němců a jen dozorem na jednotlivé prapory jsou pověřeni britští důstojníci. Celkový početní stav těchto jednotek je asi 70 000 mužů.

V americkém pásmu je podle Berliner Tagblattu pracovní služba (Labor Service) rozdělena na tři skupiny podle určení a výcviku a tvoří ji:

1. strážní jednotky určené ke střežení vojenských skladů a objektů,
2. speciální jednotky jako zdravotnické, spojovací a p.,
3. výcvikové jednotky umístěné ve výcvikových táborech.

Celkový počet dosahuje podle údajů 60 000 mužů.

Podobně je i ve francouzském okupačním pásmu celkem asi 15 000 Němců zařazeno v pracovních a strážních jednotkách.

Přestože tyto jednotky mají za úkol konat pomocné práce za okupační jednotky a umožnit jim tak plně se věnovat výcviku, jsou i ony vojensky organizovány a provádějí výcvik.

Z bezpečnostních sborů jsou nejvýznamnější „Spolková ochrana hranic“ (Bundesgrenzschutz), která má asi 10 000 mužů. Spolkový sněm se rozhodl v polovině minulého roku jeho početní stav zvýšit na 20 000 mužů a jeho rozhodnutí bylo komisaři západních okupačních mocností schváleno. Sbor je, jak uvádí „Der Deutsche Soldaten-Kalender“, podřízen spolkovému ministerstvu vnitra a je organizován ve tři oblastní velitelství (Bundesgrenzschutzkommando) a ve svaz námořní obrany hranic (Seegrenzschutz).

Oblastní velitelství Sever je umístěno v Hannoveru, Střed v Kasselu a Jih, jehož jednotky jsou dislokovány proti naší hranici, v Mnichově.

Oblastní velitelství mají po čtyřech praporech s počtem asi 600 mužů. Sbor je plně motorisován a vyzbrojen lehkými pěchotními zbraněmi německé výroby a obrněnými vozidly.

Další významnou bezpečnostní složkou s vojenskou organizací je zemská pohotovostní policie (Bereitschaftspolizei). Na rozdíl od sboru ochrany hranic podléhá ministerstvům vnitra jednotlivých spolkových zemí. Spolkový ministr vnitra má však právo nařídit soustředění pohotovostní policie v prostorech zvláště ohrožených. Maximální počty pohotovostní policie byly povoleny do 30 000 mužů, kterých zatím dosud nedosáhla. Její výzbroj a organizace je obdobná jako u sboru spolkové ochrany hranic.

Význam těchto dvou bezpečnostních složek je však i v úloze, kterou zastávají ve výcviku velitelských kádrů pro západoněmeckou armádu. Výcvik velitelských kádrů je prováděn v policejních školách, jejichž počet neustále vzrůstá.

Další ozbrojenou složkou je t. zv. pohraniční policie (Grenzpolizei), jejímž úkolem je střežit státní hranice do hloubky 30 km. Je zřizována jednotlivými spolkovými zeměmi a vyzbrojena karabinami a samopaly.

Zemská policie (Landespolizei) a obecní policie (Gemeindepolizei) jsou složky určené k udržování vnitřního pořádku a jsou značně decentralisovány. Zemská policie má asi 90 000 mužů, obecní policie asi 30 000 mužů. Vyzbrojeny jsou jen pistolemi.

Celkem je v ozbrojených složkách spolkové republiky a v jednotlivých spolkových zemích asi 160 000 mužů, z nichž asi 20 000 až 25 000 může být bez dalšího zdokonalovacího výcviku použito k případnému zorganizování do vojenských jednotek.

Výstavba západoněmecké armády je plánována celkem asi na dvě léta. Potvrdil to sám Adenauer novinářům v květnu 1953, když řekl, že k postavení 12 divisí bude potřeba 1½ roku až 2 let. Po této době mají být německé jednotky úplně vycvičeny a v pohotovosti.

Za jednání Blankova při jeho návštěvě v USA bylo mu, jak hlásila západoněmecká agentura v červenci 1953, naznačeno, že odpor Francie proti výstavbě západoněmecké armády bude co nejrychleji zdolán a že výstavba bude po případě zahájena nezávisle na ratifikaci smlouvy o „Evropském obranném společenství“ již v roce 1953 tak, aby postavení, vyzbrojení a vycvičení plánovaných dvanácti divisí mohlo být ukončeno v roce 1955.

Z á v ě r

Výstavbou západoněmecké armády jsou sledovány útočné cíle nejen Spojených států amerických, ale i cíle západoněmecké buržoasie získat vojenskou převahu v celé západní Evropě, a tím vytvořit podmínky pro uplatnění revanšistické politiky. Hospodářsky hraje západní Německo rozhodující úlohu v Montanní unii (západní Německo, Itálie, Belgie, Holandsko, Lucembursko) již od roku 1952, kdy se podílelo na těžbě uhlí 51,5% a ve výrobě surové oceli 37%.

Skutečnost, že smlouva o Evropském obranném společenství nebyla do dnešního dne ratifikována dvěma hlavními členskými státy, t. j. Francií a Itálií, má za následek, že se západoněmecká vláda snaží tajně uskutečnit všechny potřebné a možné přípravy, aby v případě ratifikace smlouvy měla ideologicky zpracované masy branců, vybrané kádry velitelů a instruktorů, připraven zbrojní průmysl a podobně.

Skutečný stav příprav na výstavbu budoucí nové Wehrmacht je uměle zahalován různými prohlášeními jednotlivých vedoucích činitelů západoněmecké republiky a zprávami uveřejňovanými čas od času v západním tisku, které se od sebe často liší v podrobnostech a počtech uvedených zbraní nebo jednotek, aby tak působily dojemem, že nejsou dosud stanoveny přesné počty a připraveny plány.

Přípravy Spojených států amerických i západního Německa pro postavení západoněmecké armády jsou však pravděpodobně již na takovém stupni, že ani podepsání smlouvy o Evropském obranném společenství vládou Francie není rozhodující, jak o tom veřejně mluví Adenauer.

Významným činitelem, který oddaluje postavení prvních německých divisí, je mírové úsilí Sovětského svazu a zemí lidové demokracie, i odpor pracujících v kapitalistickém světě a v západním Německu zvláště. Odpor pracujících západního Německa má být zlomen širokou ideologickou výchovou v nacistických tradicích, jejíž výsledky nejsou pro Adenauera dosud uspokojivé.

Tak pro odpor pracujících musil Adenauer odložit schválení zákona o branném doplňku ústavy až na dobu po berlínské konferenci. I jeho

cesta do Řecka a Turecka sledovala vedle uplatnění hospodářského vlivu západního Německa v jihovýchodní Evropě propagaci německého militarismu a navázání vojenské spolupráce.

Jakou úlohu sehraje armáda západního Německa v Evropě, o tom nebudou rozhodovat jen američtí a západoněmečtí monopolisté.

Tábor míru vedený Sovětským svazem prosazuje politiku sloužící zájmům pracujících celého světa — politiku míru, státní, národnostní i osobní svobody a nezávislosti, politiku osvobození pracujících od vykořisťování, která získává stále větší počet bojovníků za mír. Naproti tomu tábor imperialismu a války slábne a ani západoněmecká armáda nezmění rozhodujícím způsobem poměr sil mezi táborem míru a táborem války.

